

De nachtmerrie

Lynn stapte met een kreun uit bed. Ze twijfelde of ze wel voldoende hersteld was, maar na acht dagen in bed was ze die ellende meer dan zat. Ziek zijn lag haar gewoonweg niet.

Ze ging rechtop staan en ademde voorzichtig zo diep mogelijk in. Het viel haar nog mee. Ze voelde wel een lichte steek, maar echt pijnlijk was het niet meer.

Ontbijt, dacht ze opgewekt. Ik ga zelf mijn ontbijt maken.

Lynn trok haar kamerjas aan, stapte in haar pantoffels en slofte de open keuken in. Haar bed stond in de huiskamer. Dat zou ze daar laten staan. Het was wel handig.

Haar zoon kwam binnen.

- Je bent al wakker? zei hij. Zal ik het ontbijt maken?

- Nee, zei Lynn, ik maak het ontbijt. Hoeveel boterhammen wil je?

- O, cool. Doe maar vier. En een eitje.

Meteen liep hij terug naar zijn kamer.

- Ik breng het dadelijk wel, riep Lynn hem na.

Terwijl ze met een enigszins licht gevoel in haar hoofd het ontbijt maakte, vroeg ze zich af hoe het Renee verging. Ze had al een tijdje niets meer van haar gehoord.

Nadat ze haar zoon zijn ontbijt had gebracht, slofte ze met haar boterhammen en een mok thee naar haar digitale piano. Ze schoof het bordje op de piano, dronk van haar thee en zette daarna de mok op een apart tafeltje. Geen drinken op een digitale piano!

Lynn schakelde het instrument in en staaarde even naar haar vingers. Toen begon ze te spelen, Chopin. Maar ze had al gauw genoeg van de sentimentele muziek.

Hahaha! lachte ze in gedachten krankzinnig. Ze schakelde een orgelklank in, de klank van een dreunend kerkorgel. I will conquer the world!

Met een wilde grijns op haar gezicht speelde ze een paar noten van de Toccata in d van Bach, waarna ze rustig naar buiten keek. De zon scheen, maar het zou wel koud zijn, zo midden in december.

Warme thee, die had ze het liefste. Earl Grey, natuurlijk.

Met de mok in beide handen dacht ze na over de nachtmerrie die ze een paar dagen geleden had moeten ondergaan. Doorgaans had ze lucide dromen, maar dit keer lukte het haar niet om in te grijpen.

Lynn schakelde het instrument uit en ging achter haar bureau zitten. Ze zette de computer aan. Opeens wist ze waar die droom vandaan kwam.

Haar zoon kwam de huiskamer binnen. Hij nam twee handdoeken uit een muurkast.

- Ga je douchen? vroeg Lynn.

- Ja.

Dat is een goed idee, dacht ze.

- Ik wil ook gaan douchen.

- Je mag wel voor, zei hij.

- Nee, ga jij maar eerst. Douche niet te lang, anders is de boiler leeg.

- Ik was toch niet van plan om er lang over te doen.

- Wel goed wassen, jongen. Niet er naast gaan staan en alleen maar hard zingen.

- Je voelt je zeker een stuk beter?

- Reken maar. I will conquer the world!

- Tsss...

Inmiddels gaf de browser toegang tot haar favoriete zoekmachine. Ze voerde drie trefwoorden in. Na een paar missers kwam ze terecht op een Engelstalige website, die ze maanden geleden bezocht had.

Haar zoon was dol op comics, daarom was ze op zoek gegaan naar zeldzame en onbekende comic books. Hier trof ze de cover aan van een verhaal over een nieuwe heldin. De jonge vrouw, die onsterfelijk zou moeten zijn, was op haar rug in een stel zwaarden gevallen. De blinkende stalen bladen staken recht omhoog, bloed liep van de punten omlaag en de heldin hield haar mond wijd open, als in een geluidloze schreeuw.

Onder de afbeelding was ruimte om te reageren. Er werd gediscussieerd over het poëtische gehalte

van de tekening, maar ook vroeg men zich af hoe de tekenaar op het idee was gekomen. Nou, dacht Lynn, hij is creatief en een beetje gek, net als ik. Ze bestudeerde de tekening en schudde toen langzaam nee. Op haar leeftijd zou ze daar geen nachtmerries van mogen krijgen.

's Middags zat ze gewassen en wel op haar bed uit te rusten. Ze had zich aangekleed, niet om uit te gaan, maar omdat ze niet langer als een zieke wilde ogen. Haar huid was echter bleek, evenals haar lippen. Het douchen had haar vermoeid. Ze had wallen onder haar ogen en haar voorhoofd voelde warm aan, alsof ze opnieuw koorts had.

Dat hoefde geen probleem te zijn. Tegenwoordig, wist Lynn, mag je met koorts gewoon naar buiten. Vroeger moest je nog binnen blijven, in bed, onder een dikke laag dekens.

Nieuwsgierig liep ze de gang in. Ze trok de voordeur open en ging in de deuropening staan.

Ha, dacht ze tevreden, heerlijk fris.

Genietend ademde ze een flinke teug koude lucht in. Het zwerk was stralend blauw en heel even had ze het gevoel dat ze kon heersen over de aardbol. I will conquer the world!

Maar ze moest hoesten. Lynn probeerde de hoestprikkel te negeren, zoals haar wel vaker was gelukt. De hoestbui hield echter aan en ze kreeg last van steken in haar borstkas. Ze leunde met haar rug tegen de wand, terwijl ze koppig probeerde haar beheersing terug te vinden. Ondertussen duwde ze met haar linkerhand de voordeur dicht.

Haar zoon kwam zijn kamer uit.

- Wat doe je? vroeg hij geschrokken.

Ze kon niet praten, schudde nee en liep hoestend de huiskamer binnen, waar ze op de rand van haar bed tot bedaren probeerde te komen. Haar zoon kwam met een ongeruste blik bij haar staan.

Ongeveer een minuut later wist Lynn zich eindelijk zo te beheersen, dat ze nauwelijks meer hoestte.

De prikkel om te hoesten was er nog, maar die zou, wist ze uit ervaring, dadelijk wijken.

- Het gaat al, zei ze met een hese stem.

- Weet je het zeker?

- Jawel. Ik verslikte me gewoon.

- O, gelukkig.

- Het is in orde, jongen. Ga maar weer verder.

- Zal ik thee voor je maken?

- Nee, zei Lynn, die in ademnood begon te geraken, ik heb nog.

- Oké, dan ben ik weer naar mijn kamer. Als je me nodig hebt, roep je me maar.

- Doe ik.

Lynn ging op haar rug liggen. Ze ademde oppervlakkig, want ze wist wat haar te wachten stond. Maar nu moest ze nodig goed ademen.

Ze zette zich schrap en zoog de lucht naar binnen. Meteen voelde ze een heftige, stekende pijn. De pijn was kortstondig, meer een flits, alsof een ijzeren pin door haar borstkas schoot. Ze ademde uit en zette zich weer schrap. Nogmaals nam ze een diepe teug lucht.

- Ai, kreunde ze. Klotelijf.

De rest van de dag besloot ze in bed door te brengen. Dan zou ze de volgende dag misschien een stukje kunnen gaan wandelen.

In de huiskamer werd het langzaam donker. Buiten verdween de zon achter de wolken. Lynn lag nog steeds in bed. Ze had koorts en transpireerde hevig. Slapen zou haar goed doen, maar ze wilde niet slapen. Ze probeerde een beeld van haar netvlies te krijgen, het beeld van een jonge vrouw die langzaam omlaag tuimelde, rug boven, rug onder, als in slow motion op weg naar de zwaarden, waarvan de bladen dreigend omhoog staken.

Lynn keek nog even van onder haar luikende oogleden naar de donkere lucht buiten en gleed toen met een trage zucht de nachtmerrie in, die ze nauwelijks lucide wist te houden. Voor ze als onsterfelijke heldin ruggelings in de zwaarden zou vallen, legde ze een op maat gezaagde triplex plank op de stalen punten en een matras, zodat ze niet te hard neer zou komen. Daarna verliet ze de zagerij van de doe-

het-zelf winkel om op de behangafdeling op zoek te gaan naar fotobehang met de afbeelding van een jonge vrouw die bij nacht over de daken rende, als een zwarte kat, rakelings langs de afgrond. Even later tuimelde ze weer omlaag naar de blinkende, stalen bladen. Ze had te weinig tijd om terug te lopen naar de zagerij. Op haar bureau lag wel een vilten onderlegger, wist ze. Misschien zou ze daar net genoeg aan hebben. Als ze nu maar wakker kon worden.

De zoon van Lynn kwam de huiskamer binnen. Hij keek naar het bed. Lynn lag op de vloer, op de dekens die met haar van het bed gegleden waren.

- Wat doe jij nou? vroeg hij verbaasd.

Ongerust wachtte hij op een reactie. Ze ademde wel, zag hij. Ze schokte zelfs een keer, waarschijnlijk van de kou.

Hij haalde uit de kast een extra deken en legde die voorzichtig over haar heen. Het leek hem beter om haar nu niet wakker te maken. Lynn kreunde even en opende haar mond, maar ze sliep wel door.

Zachtjes, en redelijk tevreden over zichzelf, verliet hij de huiskamer, zoals het een zorgzame zoon betaamt. De volgende ochtend wachtte hem ongetwijfeld niet alleen een lekker ontbijt, maar ook nog een welgemeend compliment.